

דבר המנהלות בטקס הזיכרון

הילה הררי (חט"ע), ניצן בן זאב (חט"ב)

תשע עשרה השנים שחלפו מאז נורה יצחק רבין, ראש ממשלת ישראל, בלב ליבה של תל אביב לא הקהו את תחושות הכאב. עבורנו, בני הדור שחווה את הרצח הנתעב היווה הרצח נקודה שבה באו לביטוי מוחשי, מוחשי מדי... כל הרעות החולות שהתקיימו אז בחברה הישראלית: האלימות, חוסר הסובלנות וההתעלמות מכאבו של האחר.

האירועים הקשים שעברו עלינו בקיץ האחרון שוב העמידו את החברה הישראלית במבחן קשה ושוב כאילו דבר לא השתנה וכאילו לא נלמד דבר, פרצו החוצה כל אותן תופעות מלפני תשע עשרה שנים. שוב נשמעו הקריאות כנגד קבוצות מסוימות וכנגד מיעוטים מסוימים רק בשל עצם היותם שונים ואחרים.

הזכות הגדולה שניתנה לנו, לכולנו, לחיות בדורות שבהם קמה המדינה היהודית והחובה המוסרית העליונה המוטלת עלינו לשמור מכל משמר על מדינה זו, כפי שהיה בקיץ האחרון, לא נותנת לנו זכות כלשהי לפגוע בשום צורה גם באלו שאינם יהודים או שונים מאתנו.

דווקא היום חובה עלינו לחזור ולהזכיר שוב ושוב את האמיתות הבסיסיות המהוות יסוד לכל חברה דמוקרטית. הראשונה היא שלכל אדם, ללא הבדל דת, גזע, מין או נטייה מינית ישנן זכויות יסוד הניתנות לו מעצם היותו אדם. המרכזיות שבהן הן הזכות לחיים, לחרות, לשוויון ולכבוד. תפקידה הראשוני של המדינה הוא להגן ככל יכולתה על זכויות אלו.

והאמת השנייה היא שיהיו המחלוקות בינינו עמוקות וכואבות ככל שיהיו, בחברה דמוקרטית הכרעה והחלטה יכולה להיות מושגות אך ורק באמצעות שיח, ויכוח או הצבעה. אלימות מכל סוג שהוא לעולם, אבל לעולם, איננה אחת מדרכים אלו.